

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 21261/2022
08.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Радивојевић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Звонко Џанковић, адвокат из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЂЂ из ..., чији је заједнички пуномоћник Јелена Анђелковић, адвокат из ..., ЕЕ и ЖЖ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Никола Петровић, адвокат из ..., и ЗЗ из ..., чији је пуномоћник Бранислав Живковић, адвокат из ..., ради утврђења права својине по тужби и иселења по противтужби, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2567/21 од 23.06.2022. године, у седници већа одржаној 08.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2567/21 од 23.06.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2567/21 од 23.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 10038/19 од 19.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је сувласник са $\frac{3}{4}$ идеална дела на стамбеној згради у улици ... бр. .. у Београду, изграђеној на к.п.бр. .. уписаној у ЛН .. КО ..., као и да је власник двособног стана у улици ... бр. .. у Београду, изграђеном на к.п.бр. .. уписаној у ЛН .. КО ... . Ставом другим изреке, усвојен је противтужбени захтев тужених и обавезан тужилац да се са свим лицима и стварима исели из двособног стана у улици ... бр. .. у Београду, изграђеном на к.п.бр. .. уписаној у ЛН .. КО ..., у року од 15 дана од дана пријема отправке пресуде. Ставовима трећим, четвртим, петим и шестим изреке обавезан је тужилац да накнади туженима трошкове парничног поступка, у износима ближе одређеним у овим ставовима изреке.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2567/21 од 23.06.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности те ревизије, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У конкретном случају, правилно су примењене релевантне одредбе Закона о промету непокретности и Закона о основама својинскоправних односа, односно нижестепени судови су правилно закључили да тужилац нема ваљан правни основ за стицање права својине на двособном стану у оквиру уличне стамбене зграде у улици ... бр. .. у Београду и да због његове несавесности као држаоца нема услова за стицање права својине одржајем, у ситуацији када је утврђено да је тужилац са својим оцем закључио уговор о поклону предметне непокретности 14.07.1994. године на коме потписи уговарача нису оверени у суду, а да је могао знати да непокретност није његова јер су тужени уписани као власници у јавној евиденцији непокретности. Такође, нижестепени судови су правилно ценили да у конкретном случају нису испуњени услови прописани чланом 8. ЕКЈП да би се тужиоцу пружила заштита права на дом гарантованог овим чланом Конвенције. Стога нема места одлучивању о посебној ревизији тужиоца ради новог тумачења права, нити постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, а по оцени Врховног касационог суда не постоји потреба ни да се одлучује о посебној ревизији ради уједначавања судске праксе, јер тужилац уз ревизију није доставио, нити се позвао на супротне судске одлуке из којих би произишло да је на другачији начин одлучивано у истој или истоветној чињенично-правној ситуацији.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења права својине у овој правној ствари поднета је 14.06.2016. године, док је противтужба за иселења поднета 12.09.2016. године. Вредност предмета спора износи 500.000,00 динара и по тужби и по противтужби, што очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан њиховог подношења.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора по тужби и противтужби не прелази законом прописани новчани цензус за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Из тог разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић